

вееви гори. Но, както казахъ, Маноловъ не е писалъ пѣсни само за децата и юношитѣ, а и за възраснитѣ. Неговитѣ хорови пѣсни и творби за оркестъръ и духова музика и досега сж най-любими на нашата публика, защото тѣ сж български, въ тѣхъ се оглежда красотата на безкрайно хубавата наша народна пѣсенъ, която е вдъхновявала Манолова да напише най-хубавитѣ си произведения. Маноловъ живѣ твърде кратко — само четиредесетъ години. При едни маневри той се простудява, заболява тежко и на 15 февруарий 1902 година почина отъ възпаление на мозъчната ципа. Въ този кратъкъ животъ той работи непрестанно день и нощъ за музикалната просвѣта на нашия народъ и не остави на децата си нищо, но на българския народъ остави едно богато наследство не въ имотъ и банкноти, разбира се, а въ пѣсни и ноти. Освенъ това Маноловъ ни остави и единъ скжпъ заветъ: да служимъ не на своитѣ лични интереси и благоденствие, а на народното дѣло, да обичаме хубавата си родина и прекраснитѣ наши народни пѣсни. Нека всички юноши и младежи, за които той работи най-много и отдѣли най-скжпото отъ своя духъ и най-прелестното отъ своето сърдце, въ деня на неговата смъртъ (25 февруарий) да си спомнятъ за този, който имъ написа най-хубавитѣ пѣсни и смирено да се поклонятъ предъ скжпата му паметъ.

